

ESQUEMA DEL PLANTEJAMENT CARTESIÀ

Constatació metodològica: Algunes de les meves opinions són errònies.

Conseqüència: Experimento incertesa sobre la veritat dels meus coneixements. La ciència demana coneixements indubtables i, per tant, si no puc aconseguir certesa sobre els meus coneixements, la ciència manca de fonamentació segura

La manca de mètode impedeix el coneixement de la veritat i el progrés de la ciència.

Decisió metodològica: Cal dubtar de tot, tant de les percepcions que m'arriben a través dels sentits com de les idees del món extern i fins i tot de la coherència dels raonaments matemàtics.

Per això utilitza un subterfugi: hi ha **un geni maligne**, un poderós enganyador que em fa caure sempre en l'error

Què resisteix al dubte?

Dues veritats 'clares i distintes', és a dir, que de cap manera no poden dubtar ni confondre:

1. Jo existeixo com a cosa pensant
2. Déu existeix i és veritable

Com que **Déu** no és enganyador, **constitueix la garantia de la veritat de les meves idees** clares i distintes.

En conseqüència:

1. La ciència és possible perquè les matemàtiques són veritables (són axiomàtiques, autoevidents).
2. El món material existeix i és possible conèixer-lo (funciona segons el model de l'animal - màquina).
3. La meua ànima i el meu cos són dues substàncies distintes que estan clarament unides